

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Slavomírem Novákem ve věci

žalobkyně

Lokama BT s. r. o., IČ 079 25 573,
sídlem Javorová 3096, 434 01 Most,
zastoupena advokátem PhDr. Mgr. Michalem Krajčírovičem,
sídlem Školská 1736/12, 110 00 Praha 1,

proti
žalované

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2,
zastoupena advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou,
sídlem třída Tomáše Bati 385, 763 02 Zlín,

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 15. 12. 2025, č. j. RRTV/12996/2025-had,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „předseda Rady“) ze dne 15. 12. 2025, č. j. RRTV/12996/2025-had (dále jen „napadené rozhodnutí“ či „rozhodnutí předsedy Rady), kterým předseda Rady zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 21. 1. 2025, č. j. RRTV/616/2025-had (dále jen „rozhodnutí RRTV“). V tomto rozhodnutí Rada, jako ústřední správní úřad příslušný podle zákona č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o službách platform“ či „zákon o SPSV“) rozhodla v řízení o přestupku podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) tak, že:

Žalobkyně se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o službách platform, neboť poskytuje službu platformy pro sdílení videonahrávek <https://prebraj.to>, aniž do dne zahájení poskytování této služby učinila oznámení podle § 6 odst. 2 téhož zákona, podle něhož osoba, která hodlá poskytovat službu platformy pro sdílení videonahrávek, učiní Radě alespoň 15 dnů přede dnem zahájení poskytování této služby oznámení, které obsahuje zákonem vymezené náležitosti (výrok I.; soudem zkráceno). Dále jí byla výrokem II. uložena pokuta ve výši 20 000 Kč [podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o službách platform a ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o přestupcích], a dále nábrada nákladů řízení ve výši 2 500 Kč (výrok III.).

2. Z důvodu nesprávného poučení žalobkyně o opravném prostředku (tedy že proti tomuto rozhodnutí lze podat žalobu podle soudního řádu správního) podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí původně žalobu. Ta byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2025, č.j. 17 A 30/2025-44, odmítnuta, a věc byla postoupena předsedovi Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, aby jako nadřízený správní orgán rozhodl o rozkladu. Kasační stížnost žalované proti tomuto usnesení byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2025, č. j. 21 As 152/2025-38, zamítnuta. Poté, co předseda Rady pro rozhlasové a televizní vysílání rozhodl, podává žalobkyně proti výše označenému rozhodnutí o rozkladu tuto žalobu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobkyně uvádí následující žalobní body:
4. **Za prvé, žalovaná neměla řádně jmenovanou rozkladovou komisi.** Zde cituje § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Právní zástupce žalobkyně požádal podle zákona č. 106/1999 Sb. žalovanou o sdělení složení rozkladové komise, o údaje o jmenování členů a s tím související dokumenty. Získal pět dohod o pracovní činnosti podle § 76 zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), v nichž se mj. uvádí: „Zaměstnanec se zavazuje, že na základě této dohody bude pro zaměstnavatele provádět činnosti člena rozkladové komise předsedy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.“ Podle sdělení žalované byli členové Rady jmenováni dne 11. 11. 2025, tedy v den, kdy byly uzavřeny dohody o pracovní činnosti, které žalovaná považuje za jmenovací titul. S odkazem na § 3 zákoníku práce nemohla být rozkladová komise způsobilá ani zasedat a tím méně o čemkoliv jednat, když všichni členové byli zařazeni jako zaměstnanci ve smyslu § 152 odst. 3 správního řádu.
5. **Žalovaná k této námitce ve svém vyjádření k žalobě uvádí,** že žalobkyně nepřesně vykládá § 152 odst. 3 správního řádu. Toto ustanovení pouze ve svém důsledku stanoví, že většinu členů komise musí tvořit způsobilí profesionálové a odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazenými do

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková.

ústředního správního úřadu podle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“). Žalovaná poukazuje na to, že osoba vykonávající činnost podle dohody o pracovní činnosti (§ 74 a násl. zákoníku práce) není zaměstnancem zařazeným do úřadu ve služebním poměru, když vztah založený dohodou o pracovní činnosti je pracovněprávním vztahem podle zákoníku práce a nepodléhá režimu zákona o státní službě. Jelikož taková osoba nevykonává službu ve služebním poměru, nevztahují se na ni práva a povinnosti státních zaměstnanců. Taková osoba není ani součástí organizační struktury úřadu, když není systemizovaným zaměstnancem obsazujícím služební nebo pracovní místo v rámci vnitřní organizační struktury úřadu a není zařazena do jeho organizačních útvarů. Dále taková osoba vykonává pouze externí odbornou činnost, podpůrnou či konzultační, nikoli výkon úřední agendy jako takové. Rozkladová komise je podle judikatury (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 291/2016-47 či ze dne 20. 8. 2004 [pozn. soudu: ze dne 20. 7. 2004], č. j. 6 A 116/2001-120) poradním orgánem, jehož procesní vady samy o sobě nezpůsobují nezákonnost rozhodnutí. Pokud tedy rozhodnutí vydal oprávněný orgán, nemůže případná vada ve složení komise způsobit nezákonnost rozhodnutí.

6. **Ve druhé žalobní námitce žalobkyně uvádí, že ve věci rozhodovala vyloučená osoba.** V prvním stupni rozhodovala RRTV, jejímž členem je mj. předseda Ing. arch. Václav Mencl. Ze zápisu ze 6. zasedání rady žalovaného, konaného dne 16. 4. 2024, vyplývá, že 12 členů vč. Ing. arch. Mencla rozhodlo o zahájení řízení vůči žalobkyni. Dále k tomu odkazuje na zápis z 11. zasedání Rady (2026), kdy takto bylo rozhodováno i o podání kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 17 A 30/2025-44, a rovněž na zápis z 12. zasedání Rady (2025), kdy Ing. arch. Mencl se podílel i na rozhodování, kdy Rada rozhodovala o přerušení řízení. Závěrem shrnuje, že ve věci tedy rozhodovala osoba, která rozhodovala rovněž v I. stupni (s odkazem na § 14 odst. 1 správního řádu, náleží ÚS ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04 a rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě č. j. 78 Ad 4/2016-36).
7. **Žalovaná k této námitce uvádí, že žalobkyně směšuje kolektivní rozhodování správního orgánu s rozhodováním jednotlivé úřední osoby.** Žalobkyně nadto argumentuje v rozporu s dikcí § 152 odst. 2 správního řádu. Žalovaná k tomu poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2004, č. j. 6 A 116/2001-120 a č. j. 2 As 83/2008-124. Člen kolektivního orgánu, který se účastnil procesních rozhodnutí, není z tohoto důvodu vyloučen z následného přezkumu ve věci samé. Nadto předseda RRTV má specifické postavení, statut předsedy jiného ústředního správního orgánu, který *ex lege* o těchto záležitostech musí rozhodovat. Rozhodnutí o zahájení řízení navíc není rozhodnutím ve věci samé a nezakládá překážku podle § 14 odst. 6 správního řádu.
8. **Pod třetí žalobní námitku soud podřazuje obecný poukaz žalobkyně na „další procesní vady“.** Konkrétně zde žalobkyně poukazuje na směšování Rady a jejího předsedy (po rozhodnutí Městského soudu v Praze rozkladové řízení přerušila Rada, nikoliv předseda, kdy na upozornění zástupcem žalobkyně Rada (nikoliv předseda) toto usnesení „opravila“ oznámením (nikoli usnesením), kde změnila ustanovení zákona.
9. **K tomu žalovaná uvádí, že pokud byla procesní nepřesnost či drobná vada následně odstraněna a vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí či jeho obsah, taková vada nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí.**
10. **Pod čtvrtou žalobní námitku soud zařazuje tvrzené hmotněprávní vady rozhodnutí, přičemž tyto námitky žalobkyně uvádí z opatrnosti: podle žalobkyně služba Přehraj.to nenaplnuje definici služby platformy pro sdílení videonahrávek.** To rozvádí dále takto:
11. **4a) Hlavní účel služby – generické cloudové úložiště:**
12. Žalobkyně s odkazem na § 2 odst. 1 písm. a) zákona o službách platform uvádí, že provozuje službu Přehraj.to jako generické cloudové úložiště umožňující ukládání a sdílení nejruznějších

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková.

digitálních souborů. To vyplývá z Obchodních podmínek (čl. 4.2.), které na žádném místě nezmiňují specificky video, videonahrávky ani audiovizuální obsah jako primární funkci služby.

13. V napadeném rozhodnutí se předseda Rady odvolává na metodický pokyn Evropské komise (Sdělení Komise 2020/C 223/02 – Pokyny k praktickému uplatňování kritéria zásadní funkce; dále jen „Pokyny“), avšak nesprávně jej aplikuje. Tento pokyn Komise výslovně uvádí, že audiovizuální obsah má být považován za doplňkový prvek činností služby tehdy, když je „*exclusively accessory to an underlying activity or functionality provided by the platform concerned*“ [pozn. soudu: „*slouží výhradně jako doplněk k základní činnosti nebo funkci poskytované danou platformou*“, přeloženo soudem prostřednictvím překladatele DeepL Translate, dostupný na www.deepl.com]. Jako příklad Komise uvádí: „*videos uploaded exclusively with a view to supporting economic transactions*“ [pozn. soudu: „*videa nahraná výhradně za účelem podpory obchodních transakcí*“, přeloženo soudem prostřednictvím překladatele DeepL Translate, dostupný na [www.deepl.com](http://www.deepl.com]. V situaci žalobkyně jde o to, že na obecném úložišti jsou videa jedním z mnoha typů ukládaných souborů, nikoli podstatou služby. Zákon o SPSV je transpozicí směrnice 2018/1808, kdy cílem nebylo regulovat generická datová úložiště, na nichž se video obsah vyskytuje jako jeden z mnoha typů souborů. V rozporu se zásadou proporcionality by byl rozšiřující výklad pojmu „služba platformy pro sdílení videonahrávek“, pokud by sem spadala prakticky každá služba informační společnosti, na které se vyskytuje nějaké video. Služba Přehraj.to se navíc zásadně liší od typických platform pro sdílení videonahrávek (např. YouTube, TikTok aj.), které mají sofistikované algoritmické doporučovací systémy, kategorizaci obsahu a další prvky, které absentují u žalobkyně.
14. Žalovaná k této námitce poukazuje na to, že podle judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 284/2022-99 ze 14. 4. 2023) při právním posouzení určité činnosti nebo služby je nutno vycházet především z její skutečné povahy a reálného fungování, nikoli pouze z jejího formálního označení či deklarovaného účelu. Dále je třeba vycházet ze skutečného vztahu mezi stranami, nikoli z formálního označení. Podle NSS (v rozsudku č. j. 5 Afs 233/2023-57, ze dne 16. 9. 2024) je třeba hodnotit faktický ekonomický obsah činnosti, kdy formální konstrukce vztahů (například označení plateb jako členských příspěvků) nemůže zastrít skutečnost, že jde ve skutečnosti o úplatu za poskytovanou službu. V daném případě je tedy třeba vycházet z faktického fungování služby a způsobu jejího užívání uživateli (miliony video souborů, veřejně dostupných široké veřejnosti, uživatelé je aktivně vyhledávají, přehrávají a sdílejí), což právě představuje podle žalované rozhodující kritérium pro posouzení dané služby, a nezáleží na tom, jak je služba formálně označena v obchodních podmínkách provozovatele.
15. 4b) Nedostatečný kvantitativní a kvalitativní test:
16. Žalobkyně namítá, že Pokyn vyžaduje zjištění, zda je audiovizuální obsah „<i>merely ancillary to, or a minor part of, the activities of the service</i>“ [pozn. soudu: „<i>pouze doplňkový k činnosti dané služby nebo tvořící jejich menší část</i>“, přeloženo soudem prostřednictvím překladatele DeepL Translate, dostupný na <a href=)]. Žalobkyně nerozumí tomu, jak žalovaný dospěl k počtu 6 268 113 videí. Napadené rozhodnutí dále nerozlišuje mezi nahrávkami vytvořenými uživateli a jinými video soubory. Zákon o SPSV se vztahuje pouze na videonahrávky vytvořené uživateli platformy [§ 2 odst. 1 písm. e) zákona o službách platform]. Dále napadené rozhodnutí nezjišťuje skutečné uživatelské chování na platformě. Žalovaný tedy porušil § 3 správního řádu a nezjistil stav věci bez důvodných pochybností.
17. **Žalovaná k tomu uvádí**, že je třeba při právním posouzení určité činnosti nebo služby vycházet především z její skutečné povahy a reálného fungování, ne pouze z jejího formálního označení či deklarovaného účelu. Odkazuje zde na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Afs 284/2022 a sp. zn. 5 Afs 233/2023. Na platformě obsahující miliony video souborů, veřejně dostupných široké veřejnosti, umožňující aktivně vyhledávat, přehrávat a sdílet je, tvoří audiovizuální obsah reálně významnou funkční složku.

18. **4c) Absence znaku „uspořádání“ obsahu:**
19. Žalobkyně dále poukazuje na to, že zákonná definice služby platformy pro sdílení videonahrávek vyžaduje, aby poskytovatel určoval uspořádání obsahu, a to „zejména prostřednictvím zobrazování, označování nebo určování pořadí s odkazem na § 2 odst. 1 písm. a) zákona o SPSV“. To však nelze dovozovat z existence vyhledávací funkce a tvrzené „katalogizace obsahu“. Žalobkyně poukazuje na to, že fulltextové vyhledávání není „uspořádáním“ obsahu ve smyslu zákona, je to automatická funkce, kterou disponuje každé úložiště. Žalobkyně dále odkázala na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 Co 3/2021-60, kdy se žalovaný s touto judikaturou vůbec nevypořádal. Žalobkyně neprovozuje žádný algoritmický „doporučovací“ systém, nevytváří kategorie obsahu a neřadí soubory na základě preferencí uživatelů.
20. **Žalovaná k tomu odkázala** na judikaturu Soudního dvora EU (např. C-324/09 *L'Oréal v. eBay*), podle něhož aktivní role poskytovatele při organizaci obsahu může zahrnovat i algoritmické nebo automatické řazení, pokud je systémově nastaveno a umožňuje cílené zobrazování nebo kategorizaci obsahu. Soud rozlišuje mezi pouhým vyhledáváním či fulltextovým prohledáváním a aktivní organizací či tříděním obsahu, kdy prvně jmenované nepředstavuje aktivní „uspořádání“ ve smyslu zákona. Odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Afs 284/2022 s tím, že je nutno vycházet ze skutečného fungování služby a ekonomického obsahu služby, nikoli pouze z deklarovaného účelu nebo formálních označení v obchodních podmínkách.
21. **4d) Absence znaku „za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání“:**
22. Žalobkyně poukazuje na to, že předseda Rady se nezabýval znakem „za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání“, který je obligatorní. Jedná se tak o podstatnou vadu řízení, neboť správní orgán opomenul posoudit jednu z kumulativních podmínek definice.
23. **4e) Nehospodářská činnost a recitál 6 směrnice 2018/1808:**
24. Žalobkyně namítá, že žalovaná nerozlišuje mezi obsahem sdíleným veřejně a obsahem sdíleným soukromě, čímž zahrnuje pod působnost směrnice i tu část služby, která tam spadat nemá. Upozorňuje na to, že přestupek podle § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 14 zákona o SPSV může spáchat pouze osoba, která ke dni nabytí účinnosti zákona (15. 9. 2022) již poskytovala službu považovanou za službu platformy pro sdílení videonahrávek. Žalobkyně opakovaně tvrdila, že k tomuto datu službu neprovozovala, žalovaný ani předseda Rady však toto vůbec nezjišťovali. Žalobkyni tedy nemohla vzniknout přechodná oznamovací povinnost podle § 14 zákona o SPSV.
25. **4f) Konstrukce trvajících přestupku bez prokázání jeho počátku:**
26. Žalobkyně zpochybňuje konstrukci trvajících přestupku (podle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky), neboť nebylo prokázáno, kdy (a zda vůbec) protiprávní stav vznikl, tedy kdy žalobkyně začala službu provozovat. Žalovaná ani předseda Rady se tímto vůbec nezabývali.
27. **4g) Absence materiálního aspektu přestupku:**
28. Žalobkyně namítá, že její jednání postrádá materiální stránku přestupku, tedy společenskou škodlivost. Správní orgány netvrdí žádný konkrétní negativní dopad neoznámení služby žalobkyně na zákonem chráněné zájmy. Předseda Rady se tímto vůbec nezabýval. Nebylo prokázáno, že by na platformě docházelo k šíření obsahu ohrožujícího nezletilé, podněcujícího k nenávisti či násilí nebo jiného závadného obsahu.
29. **Žalovaná k tomu uvádí**, že podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je materiální stránka zpravidla naplněna již samotným porušením zákonné povinnosti, pokud zákon chrání veřejný zájem. Odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008 a č. j. 9 As 34/2012-28. Jelikož zákon chrání zájem na regulaci audiovizuálního obsahu a ochraně nezletilých, materiální znak není nutné prokazovat konkrétním negativním dopadem.

30. **4h) Zpeněžení audiovizuálního obsahu – nesprávný závěr o komercializaci:**
31. K tomu žalobkyně uvádí, že prémiový účet (Premium) se nevztahuje výhradně ani primárně na video obsah – umožňuje vyšší rychlost stahování a větší úložný prostor pro všechny typy souborů. Žalovaná neprovedla žádnou analýzu příjmů z video obsahu na celkových příjmech služby a vychází toliko ze svých dojmů. Předseda Rady mylně interpretuje čl. 5 obchodních podmínek, neboť se zde poskytovatel zavazuje poskytovat službu a uživatel může využít rozšířenou funkcionalitu za odměnu. Článek 5 se o video či audiovizuálním obsahu vůbec nezmiňuje.
32. **Následnou repliku žalobkyně k vyjádření žalované** soud shrne toliko stručně, neboť jsou s jejím obsahem účastníci řízení seznámeni. Z repliky ze dne 3. 5. 2026 se podává, že žalobkyně setrvává na všech žalobních bodech a svém procesním návrhu. Doplnuje, že důkazní břemeno nese ve všech směrech správní orgán (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS a odkaz na § 50 odst. 3 správního řádu). Dále poukazuje na zásadu vyšetřovací (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Podle žalobkyně žalovaná dotvrzuje a doplňuje některé skutečnosti až ve vyjádření k žalobě. Žalovaná mylně cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2004, č. j. 6 A 116/2001-120, který se vztahuje k předchozímu správnímu řádu a odlišné situaci. Stejně tak na danou věc nedopadá žalovanou citovaný rozsudek téhož soudu č. j. 1 As 291/2016-47. Žalobkyně rovněž nepovažuje za dostatečné jmenovací tituly dohody o provedení pracovní činnosti, které nadto nepodepsal předseda žalované, ale předseda Úřadu Rady. Žalobkyně dále rozvádí svůj argument, že v prvním stupni i v rozhodnutí o rozkladu rozhodoval Ing. arch. Václav Mencl a poukazuje na nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 30/09. Polemizuje se žalovanou uváděným rozsudkem NSS č.j. 2 As 83/2008-124. Dále uvádí, že ustanovení § 14 odst. 7 správního řádu sice omezuje uplatnění námitky podjatosti vedoucího ústředního správního úřadu ve správním řízení, ale nebrání soudnímu přezkumu této otázky. Tento závěr opakovaně potvrdil i Ústavní soud, mimo jiné usnesením pléna Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09; dále odkazuje též na nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04. Žalovaná zaměňuje pravomoc s nepodjatostí. Dále žalovaná nesprávně poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Afs 284/2022 a sp. zn. 5 Afs 233/2023 s tím, že žalobkyně žádnou činnost nesimuluje a žalovaná musí zjistit a prokázat naplnění znaků služby platformy. Žalobkyně nemusí poskytovat žádnou součinnost. Dále žalobkyně rozvíjí svou námitku ohledně důkazního břemene žalované, zejména absence posouzení znaku „hlavního účelu nebo zásadní funkce služby“, znaku „za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání“ a absence zjištění data zahájení poskytování služby. Žalobkyně se obsáhleji vyjadřuje k neprovedenému testu hlavního účelu a zásadní funkce, k rozsudku C-324/09 *L'Oréal v. eBay*, rozdílu mezi vyhledávačem a rejstříkem (uspořádáním), k absenci kvalitativního a kvantitativního testu. Závěrem opět poukazuje na nesprávnou konstrukci trvajících přestupku a materiální stránku přestupku. Konečně navrhuje, aby v případě úspěchu žalované nebyla jí přiznána náhrada nákladů řízení, neboť se předpokládá, že správní orgány jsou po právní stránce adekvátně personálně vybaveny.

III.

Posouzení žaloby

33. Žaloba byla městskému soudu doručena 16. 2. 2026, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

34. Městský soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobkyně se ve lhůtě nevyjádřila, má se tedy za to, že s takovým projednáním věci souhlasí, a žalovaná vyjádřila výslovně svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.
35. K dalším dílčím námitkám, které žalobkyně uplatnila až v replice, se soud nebude vyjadřovat (§ 71 odst. 2 věta třetí soudního řádu správního).
36. **První žalobní bod**, tedy, že **rozkladová komise nebyla řádně jmenována**, není důvodný.
37. Postavení RRTV je vymezeno v zákoně č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o provozování vysílání“). Podle § 4 odst. 2 věty první tohoto zákona: „**Rada je ústředním správním úřadem pro oblasti rozhlasového a televizního vysílání, převzatého vysílání, audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a služeb platform pro sdílení videonahrávek v rozsahu stanoveném tímto zákonem, jinými právními předpisy, přímo použitelnými předpisy Evropské unie a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.**“
38. RRTV je tedy nepochybně ústředním správním orgánem. Jelikož postavení a složení rozkladové komise RRTV není výslovně upraveno v zákoně o provozování vysílání a ani zákon o službách platform neupravuje žádné procedurální otázky, je třeba vycházet z obecné úpravy ve správním řádu.
39. Podle § 152 odst. 1 správního řádu: „*Proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad.*“
40. Podle § 152 odst. 2 správního řádu: „*O rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.*“
41. Podle § 152 odst. 3 správního řádu: „*Návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministři nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.*“
42. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 6 A 146/2012-103: „*I. Ze znění § 152 odst. 2 a 3 správního řádu z roku 2004 vyplývá, že rozkladové komise jsou poradními orgány ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu. Rozkladové komise pouze předkládají návrhy rozhodnutí, přičemž těmito návrhy není ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu vázán. Jestliže tedy rozkladové komise plní úlohu poradního orgánu, nelze na její členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednají a rozhodují. Na členy rozkladových komisí, kteří nejsou současně zaměstnanci ministerstva nebo jiného ústředního správního úřadu, není důvod pohlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy, neboť rozkladové komise o podaných rozkladech věcně nerozhodují a jejich návrhy nejsou závazné.*“
43. Žalobkyně k žalobě připojila pět dohod o pracovní činnosti, z nichž vyplývá, že uvedení zaměstnanci budou pro RRTV jako zaměstnavatele provádět činnosti člena rozkladové komise předsedy RRTV spočívající v přípravě a studiu podkladů pro rozhodování rozkladové komise (v rozsahu max. 5 hodin přípravy pro usnesení rozkladové komise ve věci každého napadeného rozhodnutí vydaného Radou v prvním stupni správního řízení) a účasti na jednání rozkladové komise (v rozsahu doby jednání rozkladové komise, max. však 40 hodin měsíčně). Dohody byly uzavřeny na dobu určitou od 11. 11. 2025 do 31. 12. 2025. Soud nahlédl do těchto pěti dohod o pracovní činnosti s tím, že z ničeho nevyplývá a nikdo ani netvrdí, že by tyto osoby byly již dříve zaměstnanci žalované a že z nich by byla ustavena rozkladová komise. Tyto osoby se staly zaměstnanci až poté, co uzavřely dohody o pracovní činnosti, tedy právě až na základě těchto dohod. To je logické, neboť bylo třeba nějak upravit jejich postavení pro výkon takové činnosti a rovněž upravit jejich odměňování. Nadto rovněž ustavení na základě dohody o pracovní činnosti

posiluje víru v „nepodjatost“ těchto členů, kteří dříve zaměstnanci žalované nebyli. Na tomto místě lze odkázat na § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), z nějž vyplývá, že: „Závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. **Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.**“

44. Podle § 74 odst. 1 zákoníku práce: „Zaměstnavatel má zajišťovat plnění svých úkolů především zaměstnanci v pracovním poměru.“ Podle odst. 2 uvedeného ustanovení: „Při výkonu práce na základě dohody o provedení práce a **dohody o pracovní činnosti** je zaměstnavatel povinen předem rozvrhnout zaměstnanci pracovní dobu v písemném rozvrhu pracovní doby a seznámit s ním nebo s jeho změnou zaměstnance nejpozději 3 dny před začátkem směny nebo období, na něž je pracovní doba rozvržena, pokud se nedohodne se zaměstnancem na jiné době seznámen.“ Podle § 77 odst. 2 Zákoníku práce: „Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, vztahují se na právní vztah založený dohodou o provedení práce a **dohodou o pracovní činnosti** ustanovení o pracovním poměru“ s dále stanovenými výjimkami.
45. Pokud správní řád v § 152 odst. 3 hovoří o „zaměstnancích zařazených do ústředního správního úřadu“, myslí tím právě zaměstnance zařazené do úřadu ve služebním poměru na základě zákona o státní službě. Členové rozkladové komise nebyli před podpisem Dohod takovými zaměstnanci a zaměstnanci podle zákoníku práce, jak je citováno shora, se stali až právě za účelem působení v této komisi na základě těchto dohod. Žalobkyně směšuje právě tuto situaci se situací, kdy jsou tito členové zaměstnanci ústředního správního úřadu před působením v rozkladové komisi, což nebyl tento případ. K porušení § 152 odst. 3 správního řádu tedy nedošlo.
46. **Ke druhé žalobní námitce** soud uvádí, že lze odkázat na znění § 152 odst. 1 a 2 správního řádu (citováno výše), která se plně uplatní, neboť zákon o SPSV neobsahuje svou úpravu. Proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad (jímž je RRTV podle § 4 odst. 2 věty první zákona o provozování vysílání) v prvním stupni lze podat rozklad. K uvedenému se podrobně vyjádřily oba soudy v této věci již dříve (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 21 As 152/2025-38, usnesení Městského soudu v Praze č. j. 17 A 30/2025-44). O rozkladu rozhoduje vedoucí jiného ústředního správního úřadu, jímž je předseda RRTV (§ 152 odst. 2 správního řádu). Podle § 9 zákona o provozování vysílání: „(1) Rada volí a odvolává ze svých členů předsedu a 3 místopředsedy. (2) Předseda Rady řídí činnost Rady a jedná jejím jménem.“ Jiný postup ani není možný, o rozkladu musí rozhodovat předseda Rady.
47. Soud zde zdůrazňuje ustanovení § 14 odst. 7 správního řádu: „Ustanovení předchozích odstavců se nepoužijí pro vedoucí ústředních správních úřadů.“ Z tohoto znění jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 14 správního řádu (odst. 1 až 6), týkající se vyloučení z projednávání a rozhodování věci, se na předsedu RRTV jakožto vedoucího ústředního správního úřadu nepoužijí. Tato námitka tak rovněž není důvodná.
48. K těmto dvěma žalobním námitkám lze rovněž odkázat na dokument veřejného ochránce práv: *Fungování rozkladových komisí ministerstev a vybraných ústředních orgánů státní správy*, Souhrn poznatků, červen 2024, dostupný na www.ochrance.cz, pod sp. zn. 20/2022/SZD/MG:
49. V čl. 1.1 tohoto dokumentu se uvádí: „Správní řád konstruuje rozkladovou komisi **jako poradní orgán ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu. Její výstupy tedy představují pouze neformální doporučení.** Na rozkladovou komisi se vztahují pravidla o podjatosti úředních osob a také řízení před kolegiálním orgánem. Byť správní řád používá pojem obdobně, § 134 na ni bez dalšího použít nelze. A to proto, že **rozkladová komise není správním orgánem, který by rozhodoval ve správním řízení.** Zvláštní zákony upravující působnost kolegiálních orgánů mohou stanovit odlišný postup. Ten bude mít s přihlédnutím k § 1 odst. 2 správního řádu přednost před obecnou právní úpravou.“
50. Tento materiál není obecně závazným pramenem práva, ani závazným výkladem závazem, nicméně soud na jeho závěry odkazuje s tím, že se s nimi ztotožnil.

51. **Třetí žalobní námitka** v první části vykazuje velkou míru obecnosti („celé řízení před rozkladovým orgánem je stíženo celou řadou procesních vad“). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde nejsou žalobní námitky blíže specifikovány, tam se k nim zdejší soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině. Soud se tedy k takovým zcela nekonkretizovaným vadám nemůže vyjádřit, přičemž z úřední povinnosti neshledal žádnou procesní vadu, které by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
52. Ke konkretizované námitce žalobkyně ve druhé části 3. žalobního bodu (zaměňování Rady a předsedy a oprava oznámením či usnesením) soud uvádí, že takové vady nejsou způsobilé přivodit zkrácení procesních práv žalobkyně a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedená námitka tak rovněž není důvodná.
53. Ke shora uvedeným procesním námitkám soud doplňuje, že vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 21 As 152/2025-38), který vysvětlil, proč je nutno, aby v dané věci proběhlo řízení o rozkladu, byla RRTV nucena přijmout vlastní procesní postup pro ustanovení a rozhodování rozkladové komise, neboť takovou právní úpravu postrádala, když rozhodovala pravidelně jednostupňově. Proto z celého řízení vyplývá, že se za dané situace snažila postupovat co nejlépe, aby vyhověla požadavkům na dvojinstančnost řízení, ačkoliv k tomu není předurčena. Zde mohlo dojít k jistým dílčím pochybením či zmatečnostem, které však soud nepovažuje za způsobující nezákonnost rozhodnutí. O tom, že Rada požadovala jistý „návod“, jak dále v dané věci dále postupovat, svědčí vyjádření RRTV ze dne 26. 5. 2025 k přípisu Městského soudu v Praze ve věci 17 A 30/2025, když uvádí, že „je vždy zásadní stanovit konkrétní procedurální postup“ a „procedurálně upravit ustanovení tzv. rozkladové komise, které rovněž absentuje.“
54. Soud se dále zabýval **hmotněprávními námitkami** vymezenými ad 4, kdy bylo třeba dospět k závěru, **zda služba provozovaná žalobkyní naplňuje definici „služby platformy pro sdílení videonahrávek“**.
55. K námitkám označeným jako: **4a) Hlavní účel služby – generické cloudové úložiště; 4b) Nedostatečný kvantitativní a kvalitativní test; 4c) Absence znaku „uspořádání“ obsahu; 4d) Absence znaku „za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání“; 4e) Nehospodářská činnost a recitál 6 směrnice 2018/1808; 4h) Zpeněžení audiovizuálního obsahu – nesprávný závěr o komercializaci**, se soud vyjádří souhrnně, přičemž hodnotí tyto námitky jako nedůvodné. Při přezkumu soud vycházel z právní úpravy, ze správního spisu a z prvostupňového rozhodnutí RRTV a z rozhodnutí předsedy Rady, s nimiž souhlasí a na něž bude dále odkazováno (srov. již shora citovaný rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).
56. V čl. 4.2 Obchodních podmínek služby (dostupné na <https://prehraj.to/podminky>) se uvádí: „Služba spočívá primárně v umožnění ukládání informací (souborů) uživateli na hardwarové prostředky zajišťované poskytovatelem. Informace (soubory) uložené uživatelem v rámci služby, mohou být zpřístupněny dalším osobám či zveřejněny, včetně náhledů na takové informace (soubory).“
57. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o službách platform: „Pro účely tohoto zákona se rozumí službou platformy pro sdílení videonahrávek služba informační společnosti podle zákona o některých službách informační společnosti, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části, anebo jejíž zásadní funkcí je poskytování pořadů nebo videonahrávek vytvořených uživateli, za které poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek nenesе redakční odpovědnost a pouze určuje jejich uspořádání, které může být zajišťováno i automatickými prostředky nebo algoritmy, zejména prostřednictvím zobrazování, označování nebo určování pořadí, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací.“

58. Podle § 2 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o některých službách informační společnosti“): „Pro účely tohoto zákona se rozumí službou informační společnosti jakákoliv služba poskytovaná elektronickými prostředky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky, poskytovaná zpravidla za úplatu; služba je poskytnuta elektronickými prostředky, pokud je odeslána prostřednictvím sítě elektronických komunikací a vyzvednuta uživatelem z elektronického zařízení pro ukládání dat.“
59. Podle § 2 odst. 1 písm. e) zákona o službách platform se pro účely tohoto zákona rozumí „videonabrávkou vytvořenou uživatelem platformy pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez zvuku, která bez ohledu na svou délku představuje samostatnou položku vytvořenou uživatelem platformy a tímto nebo jiným uživatelem platformy nabranou na platformu pro sdílení videonabrávek.“
60. „Poskytovatelem platformy pro sdílení videonabrávek [se rozumí] osoba, která poskytuje službu platformy pro sdílení videonabrávek“ [§ 2 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona].
61. Podle § 5 písm. a) a b) uvedeného zákona: „Rada vede seznam poskytovatelů služby platformy pro sdílení videonabrávek (dále jen „seznam poskytovatelů služby platformy“)“ a „vykonává dozor nad plněním povinností poskytovatelů služby platformy pro sdílení videonabrávek při přípravě a uplatňování opatření k ochraně podle § 7 a 8.“
62. Podle § 6 odst. 1 zákona o službách platform: „Rada vede a aktualizuje seznam poskytovatelů služby platformy usazených nebo považovaných za usazené na území České republiky, v němž u každého poskytovatele uvede, které z kritérií podle § 3 odst. 2 až 5 vůči němu zakládá pravomoc České republiky. Seznam poskytovatelů služby platformy a jeho aktualizace Rada předává Evropské komisi za účelem zpřístupnění v centralizované databázi v termínech a způsobu, které určí Evropská komise.“
63. Podle § 6 odst. 2 tohoto zákona osoba, která hodlá poskytovat službu platformy pro sdílení videonabrávek, učiní Radě alespoň 15 dnů přede dnem zahájení poskytování této služby oznámení, které obsahuje tam vyjmenované údaje [písm. a) až h)].
64. Podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018 (dále jen „Směrnice 2018/1808“), kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) s ohledem na měnící se situaci na trhu, ve znění Opravy směrnice ze dne 19. 6. 2020, uvádí v čl. 1 písm. b): „Službou platformy pro sdílení videonabrávek“ [se rozumí] služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části nebo její zásadní funkcí je poskytování pořadů, videonabrávek vytvářených uživateli nebo obojího, za které nenese redakční odpovědnost poskytovatel platformy pro sdílení videonabrávek, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítě elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES a jejichž organizaci určuje poskytovatel platformy pro sdílení videonabrávek, a to i prostřednictvím automatických prostředků nebo algoritmů, zejména na základě zobrazování, označování a určování pořadů.“
65. Podle recitálu 6 směrnice 2018/1808: „Pokud platformu pro sdílení videonabrávek pro účely směrnice 2010/13/EU tvoří oddělitelná část služby, měla by se uvedená směrnice vztahovat jen na ni, a to pouze pokud jde o pořady a videonabrávky vytvářené uživateli. Na videoklipy, které jsou součástí redakčního obsahu elektronických verzí novin a časopisů, a na pohyblivé obrázky, jako jsou například grafické soubory (GIFs), by se směrnice 2010/13/EU vztahovat neměla. Definice služby platformy pro sdílení videonabrávek by neměla zahrnovat činnosti nebospodářské povahy, jako je poskytování audiovizuálního obsahu na soukromých internetových stránkách a nekomerční zájmová sdělovací agentura.“
66. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že Rada analyzovala předmětnou službu, a to takto: a) charakter služby: nabídka pořadů nebo videonabrávek veřejnosti, kdy odkázala na znění čl. 4.2 Obchodních podmínek a uvedené stránky služby, která nabízí „neomezený prostor pro vaše videa“, zahrnuje možnost přehrávání, stahování a ukládání souborů, kde lze vyhledat a přehrát množství

videonahrávek různých žánrů. Dále posoudila *b) uživatelský obsah* s tím, že na stránky služby ukládají (nahravají) soubory (videonahrávky) uživatelé služby, nikoli poskytovatel. Dále za *c) poskytovatel za uložené soubory (videonahrávky) nenese redakční odpovědnost*, s odkazem na čl. 7.7 Obchodních podmínek (za obsah odpovídá uživatel). Uspořádání pořadů zajišťuje vyhledávač, který je uživatelům, resp. koncovým příjemcům služby, k dispozici. Dále *d) jurisdikce* – poskytovatelem služby je žalobkyně, sídlí v ČR, spadá do české jurisdikce.

67. Rada dále zrekapitulovala vysvětlení podané žalobkyní a shrnutí vyjádření Rady k podanému vysvětlení. Rada zde odkazuje na www.recenzer.cz (obsahový magazín zaměřený na nestranné recenze a porovnávání produktů, služeb a firem). Rada z uvedeného a z vlastní analýzy uzavírá, že *služba je plně komercializovaná a zaměřená na ukládání, sdílení a sledování videí*. Rozhodně se nejedná o cloudové úložiště, jako např. Google Drive. Uživatel má přístup k jakémukoliv obsahu, který je na platformě uložený. Skutečným účelem je *sdílení audiovizuálního obsahu*, nezáleží na tom, jak je služba prezentována.
68. Rada za účelem zkoumání obsahu služby a pořízení důkazů pořídila rovněž předplatné služby Přehraj.to a vše řádně zdokumentovala, což soud ověřil z CD, jež je součástí správního spisu. Podle Rady služba nabízí reklamu i jiným než audiovizuálním formátům, což nevyvrací hospodářský účel platformy. K naplnění *kritéria hospodářské činnosti* dochází i prostřednictvím nabídky prémiových služeb, což sama společnost dokládá.
69. Je třeba rovněž vzít v potaz, že dochází k motivování uživatelů k ukládání obsahu prostřednictvím finančních odměn. Dále Rada uvádí, že zákon o službách platform ani Směrnice o audiovizuálních mediálních službách nepožadují ani neupravují konkrétní podobu služby, přičemž rozbořen stránek a aplikace Google play bylo prokázáno, že služba disponuje uživatelskou aplikací jak pro mobilní telefony, tak pro Smart TV. Služba tak přímo vybízí k ukládání, sdílení a streamování videí.
70. Rada svá zjištění zdokumentovala vložení „printscreenu“ (pořízením snímku obrazovky služby), z nichž vyplývá, že služba obsahuje dominantně audiovizuální obsah, což prokazuje i přehled vedení prémiového účtu (statistická data zaměřující se výhradně na počty týkající se videí). Při vyhledávání se dokonce jiný než audiovizuální obsah nepodařilo nalézt. Poskytovatel služby tedy provozuje předmětnou platformu v rozporu s oznamovací povinností.
71. Z napadeného rozhodnutí předsedy Rady vyplývá, že významné množství videí na platformě může naznačovat, že audiovizuální obsah není menší částí služby. Odkazuje na 5. bod odůvodnění směrnice 2018/1808: „*Cílem směrnice 2010/13/EU sice není regulovat služby sociálních médií jako takové, služba sociálních médií by však měla být zahrnuta, je-li poskytování pořadů a videonahrávek vytvořených uživateli její zásadní funkcí. Poskytování pořadů a obsahu videonahrávek vytvořených uživateli je možné pokládat za zásadní funkci služby sociálních médií, pokud audiovizuální obsah není pouze doplňkovým prvkem činnosti dané služby sociálních médií nebo tvoří pouze jejich menší část. V zájmu zajištění jasnosti, účinnosti a soudržnosti provádění by měla Komise v případě potřeby po konzultaci kontaktního výboru vydat pokyny o praktickém uplatňování některých aspektů definice „služby platformy pro sdílení videonahrávek“, zejména pokud jde o kritérium zásadní funkce. Tyto pokyny by měly být vypracovány s náležitým ohledem na cíle obecného veřejného zájmu, jichž má být dosaženo opatřeními přijímanými poskytovateli platform pro sdílení videonahrávek, a na svobodu projevu.*“ Dále odkazuje na Metodický pokyn EK, kdy by měla být zkoumána zejména povaha a konkrétní role, kterou videonahrávky a pořady vytvářené uživateli ve službě nabízené platformou hrají.
72. RRTV provedla analýzu vnějších i vnitřních kritérií, tedy monitoring obecných veřejně dostupných informací a metrik, průzkum v rámci obecných sdělení žalobkyně a v přímém poznání stránky Přehraj.to pomocí založení uživatelského účtu. Předseda Rady pouze doplnil správní orgán prvního stupně v tom, že se Rada dostatečně zabývala naplněním a definicí kritérií, které musí dle Pokynu zkoumat (podrobněji viz. str. 7-9 napadeného rozhodnutí). Předseda Rady shrnul, že je zřejmé, že uvedená služba naplňuje znaky platformy pro sdílení videonahrávek. Umožňuje uživatelům

audiovizuální obsah sledovat, stahovat a nahrávat vlastní videonahrávky a zpřístupňovat je ostatním, navíc s motivací provizí od počtu stažení nahraných videí. Uživatelé tedy aktivně participují. Platforma poskytuje vyhledávací funkce, katalogizaci obsahu a umožňuje neomezené sledování či stahování videí přes placený prémiový účet. Videonahrávky jsou tedy jádrem uživatelského zážitku i obchodního modelu služby. Dále je zde možné veřejné nahrávání, zpřístupňování třetím osobám, katalogizace videí pro veřejnost, podpora stahování a streamování, což neodpovídá námitce, že se jedná pouze o tzv. cloudové úložiště.

73. Soud souhlasí se závěry, k nimž dospěla Rada i její předseda v napadeném rozhodnutí. Podle soudu je jejich argumentace přezkoumatelná, postavená na množství důkazů, podpořených i založením účtu na předmětné platformě. Lze tedy souhlasit s tím, že bylo prokázáno, že služba se orientuje převážně na audiovizuální obsah. Splňuje kritéria podle zákona o službách platform: *hlavním účelem (funkcí) služby nebo její oddělitelné části je nabídka pořadů nebo videonahrávek široké veřejnosti; pořady nebo videonahrávky nabízené v rámci platformy jsou vytvořeny uživateli; poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek nenese za nahrávky vytvořené uživateli redakční odpovědnost; služba má povahu hospodářské činnosti; poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek spadá do české jurisdikce.*
74. Uvedené závěry správních orgánů potvrzují i Sdělení komise – Pokyny (2020/C 223/02). Hlavním cílem celé regulace této materie je podle Směrnice o audiovizuálních službách „posílit ochranu uživatelů, zejména nezletilých, před určitými formami nelegálního a škodlivého audiovizuálního obsahu on-line. Z tohoto důvodu byla oblast působnosti směrnice rozšířena tak, aby poskytovatelům platform pro sdílení videonahrávek uložila určité povinnosti.“
75. Ačkoliv uvedené Pokyny nejsou závazné a případný výklad Soudního dvora není dotčen, dokreslují celkovou úpravu této problematiky. Lze zde odkázat především na ustanovení v III. kapitole: „Audiovizuální obsah je možné považovat za „menší část“ činnosti služby, kdykoliv se na základě kvantitativních anebo kvalitativních faktorů zdá, že v celkové ekonomice služby hraje nevýznamnou roli. Z kvantitativního hlediska může například skutečnost, že se na platformě nachází významné množství videí, naznačovat, že audiovizuální obsah není menší částí služby. Bez ohledu na kvantitativní faktory je zároveň možné, že videa tvoří menší část služby platformy, pokud významným způsobem přispívají k atraktivitě, funkčnosti nebo úspěchu samotné služby na trhu. To lze odvodit z celé řady prvků, například ze skutečnosti, že uživatelé konzumují významné množství videí nebo pořadů nebo že platformy do audiovizuálního obsahu investují či jej zdůrazňují.“ To bylo v dané věci správními orgány řádně prokázáno. Rovněž soud souhlasí s tím, že byla věnována dostatečná pozornost „hledisku uživatelů a zejména míře, do jaké jsou při přístupu k příslušným službám audiovizuálnímu obsahu vystaveni.“
76. V případě žalobkyní provozované platformy došlo k naplnění kritérií zásadní funkce: 1) vztah mezi audiovizuálním obsahem a hlavní ekonomickou činností (ekonomickými činnostmi) služby, 2) kvantitativní a kvalitativní význam audiovizuálního obsahu dostupného v rámci služby, 3) zpeněžení audiovizuálního obsahu nebo získávání příjmu z něj, 4) dostupnost nástrojů zaměřených na zvýšení viditelnosti služby nebo atraktivity audiovizuálního obsahu. Není třeba, aby daná služba uvedené kritéria splňovala kumulativně. Zásadní funkce je naopak splňuje, když dostatečné množství analyzovaných ukazatelů po celkovém posouzení podporuje závěr, že audiovizuální obsah není pouze doplňkovým prvkem nebo menší částí činnosti služby. Žalobkyně sice s tímto závěrem zásadně nesouhlasí, ale nepřichází se svým podrobným popisem své činnosti a s důkazy. V případě „cloudového úložiště“ by žalobkyně neměla problém toto prokázat. Žalovanou provedené důkazy naopak zcela jednoznačně prokazují závěry žalované.
77. Při posuzování vztahu mezi audiovizuálním obsahem a hlavní ekonomickou činností / činnostmi služby je třeba se zaměřit na celkovou architekturu a vnější uspořádání platformy, tedy např. zda hlavní stránky či časová osa obsahují výrazné prvky pro sdílení videonahrávek. Pokud jsou videa nahrávána nebo sdílána jako samostatné položky, rovněž to potvrzuje závěr, že jsou pro činnost dané platformy obzvláště významné. Zaměřit se je třeba rovněž na specifické služby vytvořené pro

audiovizuální obsah, např. funkce automatického přehrávání nebo filtrace výsledků tak, že se zobrazí pouze videa. Jde také o to, jakým způsobem služba sama sebe identifikuje vůči veřejnosti, jak inzeruje svoje služby. Tato kritéria jsou podle názoru soudu splněna. Rovněž tak jsou uživatelé více vystaveni audiovizuálnímu obsahu.

78. Čím větší a významnější je audiovizuální obsah (v daném případě až 6 268 113 videí), tím spíše není takový obsah pouze doplňkovým prvkem nebo menší částí činností služby. Správní orgány se zabíraly množstvím audiovizuálního obsahu, rovněž také získaly hodnocení od nezávislých zdrojů (www.recenzer.cz) či uživatelů.
79. Podle soudu nedošlo k nesprávné aplikaci Pokynů žalovanou. Ta se Pokyny řádně zabývala, když uvedla, že služba naplňuje tyto znaky: *celková struktura a vnější uspořádání služby, např., že hlavní stránky a časová osa platformy obsahují výrazné prvky pro sdílení videonahrávek – prezentace nových a populárních videí, výčet kategorií videí, tlačítko „natočte video“ nebo přímý odkaz na galerii telefonu nebo počítače a na videa, která jsou v ní uložena. Z uvedeného lze uzavřít, že audiovizuální obsah tedy tvoří „menší nebo pouze doplňkovou část služby“.* Dalším důkazem jsou Informace o aplikaci (např.: „budete mít k dispozici nejen svou vlastní tvorbu, ale i tvorbu z celého světa“). Dále byla prokázána kritéria dle Pokynu – hospodářská činnost (zařazení *obchodních sdělení* do audiovizuálního obsahu nebo okolo něj, *zpoplatnění přístupu* k takovému obsahu, *dohody o sponzorství* mezi značkami a osobami, které obsah nahrávají, sledování činností uživatelů na platformě), *specifické služby vytvořené přímo pro audiovizuální obsah* nebo pro něj charakteristické (aplikace pro přehrávání videí prostřednictvím televizí SMART TV), *kvantitativní a kvalitativní ukazatele* (množství audiovizuálního obsahu dostupného na platformě; využívání audiovizuálního obsahu na platformě; dosah audiovizuálního obsahu). Rada dokládá, z jakých důvodů došla k závěru, že služba obsahuje *významné množství videí* (ke dni 22. 3. 2024 přístup k 6 268 113 videím).
80. Kritérium zpeněžení audiovizuálního obsahu nebo získávání příjmu z něj je třeba podle Pokynů vyložit tak, že: *„Pojem zpeněžení audiovizuálního obsahu zahrnuje přímé příjmy a nepřímé zisky získané službou. I v případech, kdy služba nezískává příjmy přímo, může z audiovizuálního obsahu nahrávaného a zpeněžovaného uživateli těžit nepřímo. Obecně lze říct, že perspektiva zpeněžení obsahu autorů pobízí k tomu, aby za účelem získávání zhlédnutí a následně příjmů produkovali obsah vyšší kvality. V konečném důsledku pak lze očekávat pozitivní vliv na oblíbenost a úspěch služby.“* Služba provozovaná žalobkyní poukazuje na možnost „vydělat si“, pokud bude video uživatele mít velkou sledovanost.
81. Podle všech uvedených kritérií jsou uživatelé na této platformě „vystaveni takovému obsahu do značné míry“. Tyto závěry podporuje i CD, připojené ke správnímu spisu, kde je nahráno sledování platformy Přehraj.to správním orgánem. Výrazný obsah mají záložky Přehrávání, Stahování, Ukládání. Podle recenze uživatelů se dají stahovat nejrůznější filmy, ač v různé kvalitě. Je zde rovněž záložka „Právě sledováno uživateli“. Rovněž je možné v rámci Partnerského programu dosáhnout „vysokých provizí“. Podle Informace o aplikaci tato vybízí k možnosti uložit si videa a mít je stále k dispozici, sdílet je se svými přáteli i celým světem, streamovat je na Smart TV, stahovat tvorbu z celého světa, videa v HD kvalitě, služba obsahuje algoritmy doporučující další videa ke sledování.
82. Soud dále uvádí, že pokud žalobkyně rozporuje, jak žalovaný dospěl k počtu 6 268 113 videí, sama žalobkyně neuvádí, ač by to vědět měla, jakým počtem videí jí provozovaná platforma disponuje. Z toho, jak služba funguje, je zřejmé, že významnou část obsahu zabírají videa od uživatelů, nezáleží tedy na konkrétním počtu. Skutečné uživatelské chování a skutečnosti žalobkyní namítané žalovaná zjistila již jen tím, že si založila uživatelský účet, kde sama vyzkoušela, jaké možnosti „uživatelského chování“ jsou zde k dispozici. Soud má za to, že správní orgány zjistily stav věci bez důvodných pochybností a § 3 správního řádu porušen nebyl.

83. Soud dále souhlasí se žalovanou v tom, že je třeba vycházet „z *faktického fungování služby a způsobu jejího užívání uživateli (miliony video souborů, veřejně dostupných široké veřejnosti, uživatelé je aktivně vyhledávají, přehrávají a sdílejí)*“ bez ohledu na „*formální označení služby*“ v obchodních podmínkách.
84. Z obchodních podmínek rovněž vyplývá, že „*charakteristiky služby se mohou po dobu účinnosti smlouvy [s uživatelem] o poskytování služeb měnit*“. Rovněž z nich lze seznat, že je zde zobrazována reklama včetně reklamy třetích osob (čl. 4.5), že uživatel provádí správu, vkládání a odstraňování informací (souborů) a provádí jejich správu, některé rozšířené funkce jsou zpoplatněny (čl. 4.1). Z čl. 6.1 dále vyplývá, že v případě využití „*rozšířené funkcionality*“ se uživatel zavazuje zaplatit poskytovateli odměnu. V čl. 7 je uživatel poučen o tom, že nesmí v rámci služby ukládat nebo šířit informace (soubory se závadným obsahem). To jen dokresluje, že služba splňuje znaky SPSV.
85. Co se týče námitky, že nebyl naplněn znak *za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání*, má soud za to, že tento naplněn byl. Ani žalobkyně v průběhu správného řízení netvrdila ani neprokazovala, že videa, která jsou na její platformě k dispozici, jsou tam ukládána za jiným než tímto účelem. Z důkazních prostředků provedených žalovanou zcela jednoznačně vyplývá, že tento obsah tak byl široké veřejnosti poskytován právě za tímto účelem.
86. Všechny shora uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými.
87. K námitce **4f) Konstrukce trvajících přestupku bez prokázání jeho počátku** soud uvádí následující:
88. Podle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*Trvajícím přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.*“
89. Rada v prvostupňovém řízení uzavřela, že žalobkyně byla povinna Radě požadované údaje poskytnout při nabytí účinnosti zákonného předpisu, příp. při zahájení poskytování služby, pokud poskytování služby bylo zahájeno až po nabytí účinnosti zákona. Prvotní analýza, kterou bylo prokázáno, že služba byla provozována minimálně k tomuto datu, byla provedena již 1. 12. 2023.
90. Předseda Rady k tomu v napadeném rozhodnutí doplnil, že nečinnost žalobkyně, tedy nesplnění oznamovací povinnosti podle zákona, zakládá trvajícím protiprávní stav, který je charakteristickým znakem trvajících přestupku. Oznamovací povinnost vzniká již okamžikem, kdy poskytovatel začne službu provozovat, a trvá až do jejího splnění.
91. Soud závěry správních orgánů shledal správnými a podloženými zákonným ustanovením. V daném případě žalobkyně udržuje protiprávní stav, který vyvolala, kdy tento protiprávní stav trvá až do jeho ukončení. „*Trvajícimi přestupky bývají nejčastěji přestupky spáchané opomenutím konání, k němuž je pachatel povinen. Typickým jednáním tohoto druhu je opomenutí oblašovací nebo oznamovací povinnosti nebo jiné povinnosti stanované zákonem...*“ (PRÁŠKOVÁ, H. Přestupkové právo. 2. vydání. Praha: Leges, 2022, str. 156.)
92. K povaze trvajících přestupku lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 21/2016-29: „*Na uvedeném ničeho nemění ani stěžovatelova obsáhlá argumentace a předestíraný výklad k charakteru protiprávního jednání stěžovatele, mající formu trvajících deliktu. Z napadených rozhodnutí správních orgánů i z rozsudku krajského soudu zcela správně vyplývá, že formální i materiální znaky posuzovaného přestupku stěžovatele byly naplněny. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel byl uznán vinným ze spáchaní přestupku, kterého se dopustil tím, že nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu ... nejpozději do dne 7. 2. 2014 neodevzdal řídičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu s rozšířenou působností. Okolnost, že nezákonné jednání stěžovatele trvalo i dále po tomto termínu, tedy že stěžovatel svůj řídičský průkaz neodevzdal ani později (jedná se svou povahou o trvací delikt), je z hlediska zákonnosti výroku o vině stěžovatele bezvýznamná. Je tomu tak proto, že jednání, které bylo stěžovateli kladeno za vinu, bylo nesporně prokázáno.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková.

93. Rovněž lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2021, č. j. 44 A 19/2020-17: „Soud se ztotožňuje se správními orgány, že tento přestupek má **charakter trvajících přestupků**. Podle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky je trvajícím přestupkem „takový přestupek, jehož známkou je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán“. V případě přestupku spočívajícího v neodevzdání neplatného cestovního dokladu se nejedná o jednání jednorázové, ale o jednání trvajícím delší dobu, dokud není protiprávní stav odstraněn odevzdáním neplatného cestovního dokladu příslušnému orgánu. Jinými slovy, žalobkyně svým nekonáním (nesplněním zákonem uložené povinnosti odevzdat neplatný cestovní doklad) vyvolala protiprávní stav, který po dobu několika let udržovala, byť by se tak dělo z nedbalosti. ... Materiální stránku přestupku spočívajícího v neodevzdání neplatného dokladu bez zbytečného odkladu definoval Nejvyšší správní soud ve výše již zmíněném rozsudku ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 As 1/2008-48, tak, že spočívá v porušení zájmu na dodržování pravidel nakládání s cestovními doklady po ukončení jejich platnosti, resp. ohrožení veřejného zájmu na dodržování bezpečnostních pravidel zabraňujících zneužití při nakládání s cestovními doklady. Tyto chráněné zájmy nejsou podle soudu „vyčerpány“ uplynutím několika týdnů po skončení platnosti cestovního dokladu.“
94. Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku **4g) Absence materiálního aspektu přestupku**. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky: „Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“
95. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost. V tomto případě se jedná o posouzení ohrožení určitých společností chráněných zájmů. Přestupek musí tedy jednak vykazovat znaky uvedené v zákoně (formální podmínka) a zároveň musí být v určitém minimálním stupni škodlivý pro společnost (materiální znak). Rada se uvedeným zabývala, neboť ve svém prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že zhodnotila význam chráněného zájmu i možný škodlivý následek jako „spíše závažný“. Předmětem činnosti žalobkyně je poskytování digitálních služeb (online platformy pro sdílení videonahrávek), a z tohoto důvodu má odpovědnost ve vztahu k uživatelům a koncovým příjemcům služby, zejm. vůči nezletilým. Rovněž v důsledku neoznámení dochází ke snížení či znemožnění kontrolní činnosti regulačního orgánu nad činností žalobkyně. Dále nebylo možné přistoupit k vymáhání povinností podle § 6 zákona o SPSV. Žalobkyně nefigurovala na Seznamu poskytovatelů služeb platformem, který je Rada povinna vést, aktualizovat a předkládat Evropské komisi.
96. K uvedenému viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28: „Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. S ohledem na dále uvedené není rozhodnutí žalovaného, a tedy ani městského soudu, v tomto směru nepřezkoumatelné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku prvního senátu, obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinení, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinení, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce. Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).“
97. Soud souhlasí s tím, že materiální stránka je naplněna již samotným porušením zákonné povinnosti, pokud zákon chrání veřejný zájem. V daném případě zákon chrání zájem na regulaci audiovizuálního obsahu a ochraně nezletilých.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková.

98. Lze rovněž poukázat na to, že žalobkyně v rámci řízení o přestupku nevyužila svého práva vyjádřit se k usnesení o zahájení řízení, ani k doplnění spisu, i když jí byla stanovena další lhůta pro vyjádření.
99. Soud závěrem poznamenává, že výše pokuty 20 000 Kč byla stanovena při spodní hranici sazby, kdy za uvedený přestupek je možno uložit pokutu až do výše 100 000 Kč [§ 11 odst. 4 písm. a) zákona o SPSV]. Ze skutečností, dokumentovaných ve správním spise, případně obsažených ve vyjádřeních a návrzích žalobkyně pak není zřejmé nic, co by zakládalo podezření na to, že výše uložené sankce je nepřiměřená (ani okolnostem případu, ani poměrům žalobkyně).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

100. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.
101. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, která měla v řízení před soudem náklady (zastoupení advokátem) a soud tyto náklady považuje za důvodně vynaložené.
102. Byť se obecně náklady řízení ústředním správním orgánům nepřiznávají, jelikož jsou součástí jejich běžné činnosti, judikatura připouští i výjimky.
103. K účelnosti vynaložených nákladů soud odkazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 4012/18: „*Pokud jde o rozsah náhrady nákladů, ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. obsahuje pravidlo, dle něhož jsou hrazeny toliko náklady „potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva“. Zákon tímto způsobem zakotvuje institut účelnosti vynaložených nákladů, jenž slouží jako formální záštita před zneužitím práva na náhradu nákladů vzniklých v průběhu soudního řízení [srov. náleží sp. zn. II. ÚS 1942/12 ze dne 26. listopadu 2013 (N 198/71 SbNU 353)]. Toto pravidlo se vztahuje na jakékoliv náklady řízení, tedy i na náklady spojené se zastupováním advokátem (tj. odměnu, náhradu hotových výdajů a náhradu za daň z přidané hodnoty). Z hlediska těchto nákladů je přitom nutno zkoumat jednak samotnou nezbytnost právního zastoupení [srov. např. náleží sp. zn. I. ÚS 2929/07 ze dne 9. října 2008 (N 167/51 SbNU 65), sp. zn. I. ÚS 988/12 ze dne 25. července 2012 (N 132/66 SbNU 61), sp. zn. IV. ÚS 474/13 ze dne 16. prosince 2014 (N 229/75 SbNU 557), sp. zn. II. ÚS 1333/14 ze dne 18. února 2015 (N 36/76 SbNU 503) či sp. zn. I. ÚS 3916/14 ze dne 12. dubna 2016 (N 62/81 SbNU 81)] a jednak účelnost jednotlivých úkonů právní služby [srov. náleží sp. zn. II. ÚS 736/12 ze dne 2. října 2013 (N 171/71 SbNU 35)].“*
104. Těmto požadavkům přiznání náhrady nákladů řízení žalované odpovídá. Žalovaná vynaložila náklady důvodně, neboť se jednalo o složitou věc, která neznamenalala pouze obhájit své vlastní rozhodnutí. V tomto případě žalovaná přibrala advokáta, neboť uvedená problematika je širší a žalovaná byla v pozici, ve které dříve nebyla, neboť zde rozhodovala poprvé dvojinstantčně, na což není zavedena. Právní zastupování advokátem zde tedy bylo nezbytné a zároveň úkony právní služby byly účelné.
105. Tyto náklady představují odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“).
106. Podle § 8 odst. 1 věty před středníkem AT: „*Není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva v době započítání úkonu právní služby, jichž se právní služba týká.*“

107. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, jmenovitě převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) AT] a vyjádření k žalobě [§ 11 odst. 3, § 11 odst. 1 písm. d) AT], tj. 2 x 4 620 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 5 AT] plus náhrada hotových výdajů, tj. 2 x 450 Kč [§ 13 odst. 4 AT] plus náhrada za DPH (2 129,40 Kč), celkem tedy 12 269,40 Kč.
108. Soud nepřiznal žalované náhradu nákladů řízení za vyjádření podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního ze dne 13. 3. 2026, neboť toto přišlo v jedné datové zprávě spolu s vyjádřením k žalobě a mohlo být jistě zakomponováno přímo do samotného vyjádření k žalobě, jak je to v praxi správních orgánů obvyklé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková.